

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Видав. ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. шл. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Нач. Редактор приймає
від 10—11 год. передплат.
Реклама не зчитується.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в кошик 4.20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 літ., Німеччині 750
літ., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 40 ч. к. Рес-
публіці 150 лев., Болгарії 750
літ., Австрії 750 літ. Замі-
няє 1 год.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІТКА
17 сот.

Подув реакції.

Перші дні нового німецького кабінету.

Теоретична дискусія на тему живучості принципів демократії має нове джерело аргументів *pro i contra* в останньому звороті Німеччини. Не раніш, як передучора, ми агадували про острах одного з найзавазятіших оборонців демократизму. Льюїда Джорджа, що повоєнна Німеччина уявляє собою один зі зразків небезпеки для загальної демократичної ідеї. Цю небезпеку він додає у хаосі нестійких і нескристалізованих політичних світоглядів, із яких кожний — в ім'я принципу демократизму — має право глосувати та які вкупі виключають на практиці всяку працездатну, оперту на довіру більшості народу, владу. Та Льюїда Джордж, який стінає у собі практичність досвідного державного діяча з ідеалістичним невтомним теоретичним борець за ідею, вірить у перемогу демократії не тільки в нинішньому царстві диктатури Муссоліні чи Прімо ді Рівері, але й у пошарпаній громадянською кризою Німеччини: свідоме своїх прав громадянство не допустить до легковаження із боку реакції.

Але поки що теоретична дискусія про повесинний занепад чи розквіт демократичних ідей аходить у сферу наскрізь практичних міркувань на гостро актуальну тему: можливості реставрації монархізму в Німеччині. Пишучи рівно тиждень тому про прихід у Німеччині до влади псевдо ділово-понадпартійного фактично марканти реакційного уряду д-ра Лютра, можна було лише висловлювати сумнів у тривалість такого ультра-компромісового поладження урядової кризи, до якого добалакався д-р Люттер і д-р Штрессман. Можна було лише дуже загальною перекладати, що реакційний елемент, дірвавшись неофіційно до влади й виваючи руки від відповідальності, старатиме зміцнити свої позиції. Сьогодні вже не підлягає сумніву, що німецька реакція розпочала реалізувати подрібно вироблений, незвичайно широкий і надалі мету сягаючий план, якого завершенням має стати ніщо іншого, як саме реституція монархії.

Програмова декларація, яку склав новий канцлер, була так само демагогічною, як демагогічними були перші кроки його нового кабінету. Коли брати згадану декларацію буквально, то треба би дивом дивуватися: навіщо ж було прогнати канцлера Макса й кликати Лютра, і який взагалі був глуд усіх кампаній проти тих напрямків старого кабінету, які святочно переймає тепер, як свої, новий уряд? Вірність республіканському устрою, незмінність закордонної політики й у першу чергу дотримання льондонської умови, 8-ми годинний робітничий день — і т. д. і т. д., словом: все по старому, в тію тільки ріжницю, що замість безсумнівних демократів і республіканців зі старого кабінету всі ті заповіти збе-

рігатимуть безсумнівні реакціонери й монархісти!...

Облуда нового німецького уряду виходить буквально з кожним днем яскравіше на яв, хоча, річ ясна, діловий кабінет, що ріхує 2 тижні життя, намагається дуже обережно скочувати своє справжнє обличчя. Річ у тім, що уряд заводиться „реформи“, на око дуже похвальні, по суті — плід тайних коншактів з ріжними колами всенімецької реакції. На прим.: канцлер Люттер заповів вальоризацію державних паперів, на якій скористають широкі верстви населення. Така „демократична“ політика мін. фін. Шлібена (який належить до секти, що її члени по нинішній день присягають на вірність „пруськиму королеві“) набере цілком иншого освітлення, коли зважити, що ця реформа має стати переходом для децентралізації управління фінансами й деяких ділянок адміністрації по думці бажань реакційних баварських і віртсберських діячів. Теж саме важко вірити у щирість агаданого принципу 8-год. робітничого дня: адже аргумент, що виконання льондонської умови (плану Дола) вимагає продовження робітничого дня, був головним тараном, що розбив кабінет Маркса!

Але поки що центром уваги стає криза пруського кабінету. Правила (націоналісти, нім. нар. партія, націонал-соц. і аграрники) вкупі з комуністами повалила соціалістичний уряд найбільшої складової частини нім. союзу, Прусії. Інша річ, що ця парадоксальна коаліція крайної правни й крайної лівни,

якій удалося трьома голосами звалити уряд, не в силі створити його. Потеперішня урядова більшість (центр, демократи й соц.-дем.) ставляє знову кандидатуру б. прем'єра Брауна (с.-д.). Язичком у ваги пруського союму є кілька голосів зі сильної партії центра, — тої самої партії, яка у німецькому райхстагу в частині голосувала за Лютром із мотивів „толеранції“, частина якої під проводом б. канцлера д-ра Вірта отверто виступила проти д-ра Лютра, а яка у пруському ландтагу йде разом зі соціалістами! Пояснення отих політичних містерій на тлі останньої нім. кабінетної кризи таке: німецькі націоналісти, буші то незалежно від німецького уряду, підготовляють отому урядові міниший ґрунт, очищуючи довкола нього важніші позиції від демократичних елементів, захоплюючи у свої руки красів уряду, вичищуючи красів бюрократичні апарати від немилых людей, і стараючись опанувати цим господарським життям держави. З другого боку свідомі і навіпсвідомі демократи, — перші з них зразу опозиційно настроєні до кабінету д-ра Лютра, останні ще збентежені його солодкими словами, — на парламентній арені райхстагу дозволяють вегетувати „діловому“ кабінетові, як довго він не скинув псевдо-республіканської маски; за те вже у пруському ландтагу ті самі т. м. нездекларовані демократи (центр) рішуче бороняться перед походом маскованої реакції.

Без огляду на дальші перипетії реакційних німецьких спроб, можна вже нині передбачити кінець експерименту з кабінетом д-ра Лютра: його животіння буде недовге і послужить лише для нового зміцнення демократичної течії. Н-н.

Цар-Голод

Тривожні вісти йдуть зі сіл. Зі всіх сторін української національної території під Польщею зі всіх її закутин: з Волині й Полісся, з Холмщини і Підляшя, з Покуття і Поділля, з Гір і долів вже сьогодні знімається тривожний крик, проноситься важкий стон і зов. Повагом йде, стулає цар-Голод і сіє жах довкола себе, і вантажем важкої журби кладеться на батьків і матерей, і викликає страхітливий перспективи на найближчі дні, тижні, місяці. Положення стає крайню невиносне, просто катастрофальне. А одночасно в створених умовах селянська маса мусить почувати свою крайню незградиість, безпомічність і безвиглядність. Віримо в те, що здоровий, честавий, відповідний організм народу здатний видержати кожну катастрофу, але тут, в теперішніх умовах той організм є вже справді виснажений, а через те й може бути податний на ріжні суспільні пошести, може скривитися і скарлатити.

Та ж шла смуга від Карпат до польських болот іще сьогодні несе на собі печать війни і її наслідків; та ж іще сьогодні відбудова зни-

щених теренів виявляється в тому, що люде мешкають в землянках, а в найкращому випадку в ад hoc склепних колибах і будах.

Економічний недорозвиток знищених війною теренів; довга товктиня в Галичині й на Волині ріжних відділів, а опісля тав. „диверсійних баталій“; економічна політика держави, що висловлюється в допомозі містам і промислові, а село втискає в обійми експлуатації; економічне засилля всіляких польських спекулятивно-партійних груп; девальюація й інфляція, а опісля тверда валюта, тверді податки, тверда податкова шруба при одночасному обезціненні продуктів села

і непомірне піднесення цін на продукти міста — все те руйнувало село, а в першу чергу українське село. Шкавою ілюстрацією до податкової політики являється недавня промова б. міністра фінансів Міхальського, в якій він доказав, що знищені селяне „красів“ платять потрібні вищі податки від нетишених, добре загосподарених і упривілежених селян центральних польських воєвідств (Конгресівки). Перед українським селянином запертий шлях до кредиту.

Український кредит перестав існувати. Одні кредитові установи втопилися в мутних хвилях інфляції й девальюації, а другі ще якось клігають, але будучи відірваними від животних джерел кредиту, є мало чинні, або й зовсім не чинні. Зрештою, коли би вони навіть стояли на передвесенній висоті щодо свого власного майна, то не маючи впливів (дешевого кредиту, вкладок і льюації), не могли навіть в де-якій частині заспокоїти кредитові потреби селянства.

Економічне положення українського селянства, вже в хвилі заіснування польської влади на українській національній території, було пожалування гідне, а на протязі останніх шести літ погіршилося до крайності. Не лише економічна, податкова, адміністративна політика держави, не лише продовження війни і карні експедиції, не лише недостача кредиту, але й земельна політика влади довела до того сумного явища, яке сьогодні грізною марою неминучої катастрофи висить над нашим селянством, а тим самим над всією західною віткою українського народу. Перш усього під кличем земельної реформи поведено в перших чотирьох роках приспівнену колонізацію й осадництво польського елементу на українсько-національних землях. Тим самим значно звужено варстат праці й заробітку українського селянства. І то не лише звужено, але зроблено віддану осадникам землю здебільшого варстатом мертвим, нечинним, переіменено плідючий чорнозем в яловий пущар, бож осадники, як це доказав в своїй брошурі К. Сроковскі, показалися людьми чужими землі.

Малоземельні й безземельні селяне

Досліди народнього побуту.

Перспективи наукової праці на Великій Україні.

Один з визначних українських учених у Львові дістав лист від знайомого етнолога в Київ. Лист настільки цікавий, що містимо його майже в цілості:

„Жалко, що Ви не можете переїхати сюди, на Радянську Україну, де для науки взагалі, а для вивчення народнього побуту з окрема відкривається слава майбутності. Тут справу вивчення природних багатств та особливостей краю, та справу вивчення життя працюючих має покладено на чільне місце, не тільки у нас, але по всьому Союзу. Недавно скінчився другий всесоюзний краєзнавчий з'їзд у Москві, а цього тижня всеукраїнський з'їзд у справі вивчення продуктивних сил України в Харкові, на якому одне із перших місць займє краєзнавча справа. Треба підкреслити, що в цій справі зроблено вже дуже багато місцевими науковими силами — збирається матеріал, поповнюється або засновується нові музеї, друкується сила видань, присвячених спеціально краєзнавству — та коли ще і робітничо-селянський уряд піде на стрічу цій праці, то для науки і потімків збережеться все, що тільки ще осталося. (Маю на думі народній побут.)

були примушені працювати в Житої за 15-тих, 16-тих, а нерідко й 20-тих сил. Зробити плати по економіях (фільварках) є просто гумористична. А іншого заробітку український сільський пролетар не знайде. В краю промислу немає, а навіть ті зачатки, які були перед війною, сьогодні зникли.

В єдиному скі-но-галицькому нафтовому промислі та в деревному (в Галичині й на Волині) повний застій. Сезонна зарібкова еміграція до Прусії, яка перед війною впливала в економічний організм українського села сотки тисяч і мільони чужої валюти, сьогодні не існує. Сезонна чи постійна еміграція до Америки фактично здержана. Український селянин думати на свійому дрібному клатку землі, вгинається під тягарем податкової шруби, відірваний від джерел кредиту й зарібку, сконсумувавши не лише всі резерви, але й позбувшись найкращих засобів та інвентаря, стоїть над краєм пропасти безрадісності й безпомічності. А над ним гуде й клекотить страшна голодова фага morgan.

У сфері досліджування народнього побуту Україна вибивається на перший план своїм методом, що в його основи покладено ґрунтовне і систематичне дослідження села, так, щоб дати повну монографію кожного з них; окремо велику увагу звертається на збирання матеріальних надбань, щоб зберегти їх музейним способом для науки.

Ще підчас жості етнографічної праці на Гуцульщині, порівнюючи факти подані Шухенічем у його великій монографії з побутом одного села Зеленої, я найшов, що хоч як слава і цінна праця Шухеніча, то всеж таки вона дає дуже загальну картину багатого в культурній надбавки життя народу. І вже тоді, користуючись Вашими цінними порадами та науковим керівництвом, я зачав систематичну працю з одного боку над дослідженням народнього побуту згаданого села, а з другого систематичну працю над народнім будівництвом усього краю. На превеликий жаль мені не пощастило — як знаєте — цю працю докінчити та ще й багато з того, що було готове до друку, було знищене царськими військами, одне в Науковому Т-ві, а друге у мене, дома.

Переїхавши на Радянську Україну, найшовши сприятливі умови до праці, я почав поширювати ідею систематичного досліджування села, сам взявся за працю в селі Старосілля на Чернігівщині. Тепер можу з приємністю констатувати, що мені не тільки вдалося успішно перевести своє завдання, але також переконати в слушності моїх переконань і поглядів не тільки наших етнографів, але й поважну частину працівників на цій ділянці і в інших республіках. І, якщо можна вже тепер казати про успіхи цієї праці, то треба підкреслити, що дослідження мають велике значіння для історії культури не тільки нашого народу, але і для пізнання культурного розвитку усього людства.

Друге, що вдалося досягнути, то те, що в досліджуванні береться під увагу не тільки т. зв. устну словесність, але рівномірно трактується і духову і матеріальну сторону народнього побуту. Тісно залежно від цього багато теж змінилося і в музейній справі: дотеперішня звичка збирати й охороняти музейним способом тільки те, що являється культурними придбаннями освічених верств народу, а з того, що витворив т. зв. простий нарід тільки те, що знаменує його висо-

ку одарованість, ця звичка — шкідлива для науки і для народу — уступила місця систематичному збиранню всього того, що стосується до минулого або сучасного життя цілого народу. Як відома, етнографічного музею в нас не було, бо всі ці т. зв. етнографічні відділи в деяких музеях, мали тільки такі експонати, що мають відношення до народніх мистецтв, та ще й до того ці колекції носили часто випадковий характер, без потрібних відомостей про місце знайдення, назву річ та її місце в народньому побуті і т. д.

В цій справі теж зроблено чимало і з грудня 1922 р. існує вже в Києві справжній музей народознавства при Українській Академії Наук, до якого збирається все, що торкається народнього побуту, а те, що вже там є, уявляє собою правдиві скори для історії культури, особливо низової. Наприклад у відділі хліборобства є — рала, сохи, дерев'яні плуги, борони з природними зубами, а привязаними жвєвками дерев'яними зубами й ин. У відділі лови та рибацтва є чимало все, чого тільки люде уживають, а між ними експонатами є багато такого, що вже давно вийшло з уживання; є дуже цікавий відділ бжильництва, в якому зібрано між иншим усяку снасть до бортового пасіництва; дуже цікавий відділ народньої архітектури; відділ народньої техніки; відділ народніх звичаїв, вірувань та обрядів. Зібрано річ культу, забобони та обрядові (між иншим дуже гарна колекція різдвяних річей — авіади, вертепи, одяги і всякі причадали для дієвих осіб у вертепних драмах, різдвяні кози і ин.; у відділі фізичного виростання немовлят зібрано причадали, в яких колишуть, купують, вчать сидіти, стояти, ходити, з чого годують дітей; окремих відділ присвячено дитячому побуту, в якому зібрано одяги та прикраси, які діти роблять собі для забави, хлопчача зброя як булави, луки, стрілки, самостріли й ин.; приладдя до ловлі пташок, до глушення риби, дитячі цацьки, які вони самі собі роблять, дитячі музичні інструменти та інші способи розваги); у відділі транспорту є між иншим примітивні човни, дві чумацькі мажі й ин.

В рамках одного листа неможливо познайомити Вас з усіма надбаннями в цій ділянці, додам ще тільки, що до кожної річі (крім докладного опису) є малюнки і фотографії, які показують деталі цієї річі, різноманітні стадії її виробу або способі її уживання. Малюнки здебільшого робить відомий Вам мистець-етнограф Юрій Павлович.

Як дуже важко на серці, що там у Вас (як читавмо в Хроніці) не дозволяється навіть записувати та зарисовувати етнографічних фактів, що там таке багачтво народньої творчості, така слава старовина гине небережна для науки. А тимчасом тут таку працю вважається одною з найважливіших. Тут музеї організують і по волостях, тут селяне не тільки дарують експонати для музеїв, але і самі безплатно їх привозять на місце. Тут є окремі товариства і гуртки, які вивчають село. З установ, які в Києві працюють на ділянці етнографії, є при Українській Академії Наук Кабінет Антропології та Етнології ім. Ха. Вовка. Етнографічна комісія з Музично-Етнографічним кабінетом, Етнографічна секція Краєзнавчої комісії; крім цього поза УАН, працює Етнографічне Товариство. Це товариство на своїх перших загальних зборах, за Вашу довголітню, важку а таку плідну працю на ниві досліджування та наукового пояснювання життя працюючого люду, обрало Вас своїм почесним членом.

З нової етнографічної літератури треба відмітити програми до збирання матеріалів: К. Кайтка — Професіональні співи і музиканти; О. Куріло — Програма для досліджування мови; Н. Заглада — Життя; Тарасенко — Сінокіс; Л. Шульгин — Городництво. Всі вони методом дуже відрізняються від старих програм. Як котрої зі згаданих програм нема, то напишіть, а я постараюся їх Вам вислати.

В Києві засновано ще новий Музей Церковної Старовини (в Лаврі), Сільсько-Господарський Музей [у бувшому царському дворі] та картинну Галерію (моск. мист.) бувшого Городського — чи як його пізніше звали І-ого Державного Музею — переіменованого на Всеукраїнський Історичний Музей ім. Тараса Шевченка. На чолі цього Музею стоїть тепер дуже енергійний А. Вінницький а Миська Рада капітально відремонтувала цей музей. Цього тижня закрито виставку українських килимів, що була відкрита протягом кількох місяців і демонструвала 300 із загального числа 700 килимів, які мають у цьому Музеї.

МЕТСОЛЬ А. І. Л. О. А.
одумуюча краса під маскою
малодіючих інстинктів

М. ВОЗНЯК.

3)

Початки нового українського письменства.

(Продовження.)

Найіталановитішим „літературним“ представником котлярівщини був Гулак-Артемівський, перші українські твори котрого датуються 1817 р., останні 1850 рр. Те, що творить літературну славу Гулака: Пан та собака, Гараськові пісні й Рибалка, вийшло друком між 1817 і 1833 р., в першій половині його літературної діяльності. До школи Котлярівського належить Гулак-Артемівський передовіс та-кими писаннями, як Гараськові пісні або перерібки Горайських од. З останніх особливо популярна oda до Пархома, задресована в Горайці до Деллія. Пачоци прегарний власний переклад і порівнюючи з оригіналом перерібку Гулака, виказує Зеро у нього сильну травестійну маніру з Котлярівським і всією котлярівщиною.

Одначе єсть у Гулака й инша, шляхетніша маніра, що творить перехід від травестії до перекладу. В такій манірі видержані Рибалка

(з Гете) й До Любки (з Горайці) а початком: На що ти, Любочко, козацьке серце сушиш? Та цей вірш розтягнув Гулак на 18 рядків, коли в Горайці їх є всього 12. Як знаменито зумів перекласти автор цю Горайську поезію До Хлої, перлину його лірики, хай свідчить читачам сам текст перекладу:

Чому від мене так ти утікаєш, Хлоє?
Моя сарка молода, що в горах — бо-
(Гілка)
Страшиться вітруку і тиші лісової,
І матері шука.
Відроджена весна прогномить гаями,
Зелена вішкіра в вушах зашелестить, —
Вона жалась і дивиться без тини,
І все тремтить, тремтить...
Так я не лютий тигр, і вишном не па-
(Лугу):
Я не гетульський лев, щоб сарти розри-
(Лаз):
Пора вже дівчачи, що виросла для шлюбу,
Од неї одставать.

Взагалі мінізму у Гулака не менше ніж у Котлярівського, а прославлена різьбобарність його мови не легенда, утворена першими літературними критиками.

Перекладом мала бути, а в своїй історії стала травестією й Пушкіно-ва Полтава під пером Елєна Гребінки. Гребінка не передав ні тону

ні стилю Полтави Пушкіна. До того в освітленні доби Петра й й Мазепи Гребінка не доріс ні до політичної свідомості українських автономістів XVIII в. ні до Пушкінового трактування ролі Петра та його реформи.

Травестійна маніра так припала до смаку українській публіці, що слідом за поемами почали звертатися до неї й прозаїки, напр. Кайтка-Основаєнко в Салдаськім натрєті. З віршів і прози перейшла простачка маніра в епістолярний стиль тих часів.

І українська драматична творчість по Котлярівськй завязана в такій чи иншій мірі з темами й літературними формами Котлярівського. Наталка Полтавка Котлярівського скоплена з реально-українського життя й цей реалізм ослаблюється тільки заповненою з сучасного російського письменства формою оперети. До того Наталка Полтавка славе бездоганна що до своєї будови й мистецької економії. Знаменитий Наталді далеко не дорівнює Москаль Чарівник, у всякім разі талановитий і живий водевіль, без надмірної карикатури.

Не має деяких хиб Москаля Чарівника, зате менше оброблений літературно й трохи безцеремонний

щодо гумору Простак Василь Гоголя, батька знаменитого Микодіи. Микодіи Гоголя ніяк не можна анкадати з українського письменства, хоча він, виховавшись в російській школі, належачи до обмосковленої верстви українського інтелігентного громадянства й пишучи для російських журналів, видавав свою творчість у російській мові. Та звертаючи увагу на дух і матеріал літературного твору, бачимо, що Гоголь ні в Вечорах ні в Миргороді ні в Стариосвіських дідичах ні в двоох Іванах ні в Вії ні в Тарасі Бульбі ні навіть у Мертвих душах не перестав бути Українцем. Знаючи ніяку українських типів і деякі боки життя України, Гоголь мав більший вплив на формування дальшого українства й українського народолюбства ніж котрий небудь із українських письменників перед Шевченком, що писали по українськи. Так само мусять увійти в історію українського письменства й предтеча Гоголя — Василь Наріжний і Капніст і інші Українці, що писали по московськи, зокрема ті, котрі брали українські теми до своїх писань.

(Докінчення буде.)

По широкому світі.

проти реакційного курсу в Німеччині висловив на великих зборах дуже гостру промову президент райхстагу Лебер. Вона симпатизувала (содіалісти) і посол Брайтвайд і дотеперішній пруський прем'єр Браун. Вони загрозили поворотом до революційних метод боротьби, як що уряд Лютера й партія намагалися би пробити в Німеччині знову твердиню шляхетства й імперіалізму.

Евануація польської смуги послідує — як голосить офіс. Англія, комуналізм — виключно на підставі угоди всіх союзників. Англія ніколи не трактуватиме цієї справи окремо; евакуація Кольоні прийде автоматично після виконання Німеччиною принципів нової роботи.

В Польщі поліція в'їхала в одному домі сканд бомб і зброї, якого частину свого часу нарада дирекції акціонерської поліції (Ахен). Власник жеманки, відомий комуніст, признав, що мушкетер мав служити для терористичної акції проти ворогів комун. партії. Переведено численні арештування.

Міжнародний протокол має стати темою докладної дискусії поміж англ. урядом і урядом англ. доміній. Як базу дискусії мають творити чотири пункти: 1) Зміна жем. протоколу в напрямку великого обмеження можливої участі англ. флоту у сандіях Ліги Нац. 2) міждержавний тарифікаційний договір. 3) договір між Англією, Францією, Бельгією і Німеччиною, 4) англ. гарантія незалежності балтійської території. Як відомо: як Англія так Британія домілі відмовилися підписати жеманський протокол в його нинішньому вигляді.

Аргентинський уряд замовив у відомій німській фірмі Круппа кити до нових кораблів. Рада амбасадорів запропонує у Берліні проти цього, як проти порушення зобов'язань, не робити ніяких нових достаток. Фірма Круппа доказує, що в даному випадку жема йде лише про зміну старих китів новими, а даліше, що про такі кити не згадується у списку заборонених до фабрикації воєнних припасів.

Бюджет З'єднаних Держав на 1925 рік зменшився у порівнянні з бюджетом 1921 р. на 40%, а саме з 5538 на 3331 дол. Одночасно публічний торг зменшився приблизно на 3198 міль. дол.

Економічна відбудова Європи нахочить нову опору в англо-американській фінансовій інституції, яка повстане спеціально для допомоги середньо-європейському промислові. Основні капітал: мільон фунтів стер.

В Єгипті, не вдаючись на офіційне заперечення поміж англ. Уповноваженим, Мюрдоном Еленбі, та єгип. урядом, настрій неспокійний, так, що В. Британія рішуче змінила свою волю флоту у Каїро трьома дальшими кружляками.

Відгуки дня.

Свій до свого!

Віддавна товчється на шпальтах і між явоческих наших газет заклики: „Свій до свого!“ Одне з них ділає адзесь так само на моїх П. Т. Земляків, як і заклики: „Схвальною жертвою на „Рідну Школу“. Бо як би було інакше, то не треба було б літати повторити цих заклики...

Але з часом не дивуюся, що гасло: „Свій до свого“ (в купецькому розумінні) буде вже стільки літ безуспішно.

Він є абсолютно протилежний нашій національній політиці і традиції.

Де, хто чув така, щоб Українець купував у свого, хочби й він мешкав йому під самим носом! Вже сам факт, що може дістати відомості по українським, відстрашує його і гонить світами за чужим купцем. А до цього також й подумати, як який чоловік може бути купцем чи ремісником і мати добрий товар. Тепер така страшина конкуренція, що він певно муляє жати або гірший товар, або дорожче продає. Правда, ніхто не перекладає в тім, але... такі слухи ходять.

Ми своїх купців чим ремісників попросимо, доброго і шануючи. Вибіримо їх до великих компаній і тим подібних інституцій, але краще вони не мають претензії ще й до цього, щоб ми в них і купували!

Скаже хтось, що ремісники і купці мають характер місцем.

Вони мають правду, але це ще не рація, щоб ми піддали їх матеріально. Вистави, як будемо серек них агітувати, щоб вони українські мислили до всіх і все поворили по українськи.

Скаже дехто, що вони мало-помалу сполучуються!

Мій Боже! Казав нещодавно один український політик, що ми маємо розпинувати в російському морі, то чи не все одно, чи ремісники та купці розпинуються в ньому як сполучення, чи як національно відомі?

Коротко: Не бачу ніяких причин, щоб обертати гасло „Свій до свого“.

Свій до свого?!

Такий вислів є в українській мові, але він належить до іншого означує.

Наприклад:

Почитував тебе Віда, мусиш десь ро-

ОСТАННІ ВІСТІ.

Керенський не вартєс до СРСР.

„Пр. Преса“ містить заяву Керенського, з якої виходить, що вістка про його згоду з більшовиками є неправдива. „Зіновєв і інші члени теперішнього радянського уряду — заявляє К. — знають, що вважаю їх зрадниками, котрі підчас війни були у взаєминках із Німеччиною“.

Становище Японії в справі Бессарабії.

„Манчестер Гардіан“ завідомає з Пекіна, що радянський представник Карахан заявив у інтерв'ю, що він дійшов до повного порозуміння з японським амбасадором Ночізава щодо цього, що Японія не буде ратифікувати міжсоюзного рішення, яке признає Бессарабію Румунії. Хоч постанови цієї нема в недавню закліченню до договору, а погоджено її лише устно, то устний договір буде додержаний.

Нові восводи.

Волинським восводою буде іменованний холмський староста Дембські. На новгородського восводу (по Янушайтісі) висувають кандидатуру заст. держ. ком. у Варшаві Бечковича. Восвода Млодзяновскі остане на своїм становищі, але перейде до шв. служби.

Дефензивний союз СРСР. в Японію.

„Н. фр. Пр.“ завідомає з Токіо, що пос. Матсумото зажадав негайно заклічення дефензивного союзу з СРСР. Заявив, що треба негайно виступити проти англо-саксонських впливів на світі. Думає, що й Китай слід втягнути до цієї акції.

Атентат на Гортія.

Урядово заперечують вістки про плянований замах на начальника Мадарщини, Гортія. Зате часописи дальше заявляють рішуче, що поспішний поїзд, котрим їхав Горті, острілювано.

Фрунзе наслід. Троцького.

Копенгагські часописи завідомають з Москви, що шефом нач. воєнної ради СРСР. на місце Троцького іменовано ген. Фрунзе, а шефом балтійської флотії моряка Зова, б. годинникаря.

Мусоліні злочинець?

„Попольо д'Італія“ помістив на першій сторінці товстим друком заяву: „Від якогось часу кружляють чутки, начеб президента мін. Мусо-

ліні пару тисяч на видавництво газети, чи на якийсь святий, тоді — свій до свого.

Або: Хочеш видавати книжку, чи розданий журнал, тоді йдеш підписувати векселі до котрого-сь нашого краєця, як свій до свого.

Або (в ширшому „масштабі“): Маєш свою державу, а потребуєш „авансу на формування частин для грандіозного повстання“, чи кілька патронів мафії для „потреб поліції“, тоді йде свій до свого і слова полагоджє.

Як би це не було багато прикладів, які пояснюють правдиве значення цього вислову, чи заклику, але, думаю, вистають і ці наведені вище.

Українські промисловці не мають причини наражати на українську свідомість, бо вислів „свій до свого“, в купецькому значенні, в українській мові не існує.

Нещодавно розказувала мені один український купець таку історію:

Один священник був у нього під руку літ сталим покупцем. Від року літ говорив до нього по польськи і купець відповідав по польськи. Але купець довідався, що це український священник і заговорив раз до нього по українськи.

— То ти Українець? прикро здивувався старий геть.

— Так, промчу!

— Ну, гарно... так єсть... Дуже гарно... Дай Боже здоров'я, муси показати!

Вийшов і більше в нього вже не купує.

— Це тільки потверджує мої попередні слова.

Галицький Чина.

ліні 20 літ тому у Швейцарії засуджено за злочинний алочин. Вважається сенатора Альберті, вид. „Кор. дель Сера“, який каже, що має текст присуду, щоби негайно документ цієї пропозиції сенаторові, або щоби оголосив його в своїх часописі“.

Італійські комуністи.

„Месаджеро“ завідомає, що в Камеруні і Фабіано біля Анконі арештовано багато комуністів за плікатування відозв, що визнавали до перевороту. В інших містах переведено також арештування.

Протирумунські демонстрації.

З нагоди 7-літніх роковин окупації Бессарабії румунськими військами, відбулися в Москві, Харкові й Одесі, а також по містах і селах нової молдавської республіки збори і протестаційні маніфестації. На численних зборах бессарабської колонії в Москві Раковський заявив, що румунське панування в Бессарабії, то вслід загноблення волі народу.

Білогвардійці в Китаю.

До Шангаю прибув панцирний поїзд із відділом російських білогвардійців. Вони розбрили останки відділів теперішнього китайського уряду, що є в союзі з СРСР. і добули північну заліз. станцію. Білогвардійці обираються по стороні Лукіо-Кянга, котрий на днях займе Шангай.

Ізольована Румунія.

Турецький, болгарський і югославський уряд відказалися поперти Румунію у домаганні не видати Врангелю флоту радянському союзові. Рад. часописи завідомають, що особиста інтервенція рум. престолонаслідника і Братіяну в Лондоні була безуспішна.

Еріо про відношення до Німеччини.

В палаті деп. заявив Еріо, що його становище до Німеччини не спричинене замаскованим бажанням остати над Реном. У справі евакуації кельонської смуги напружував у дискусії всі сили, бо після багато француських невдач наїшовся саме перед останньою нагодою для полагоди безпеки Франції. Боротись лише договорити, а що вважає арбітраж, безпеку і роззброєння звязаними тісно зі собою, працює над заведенням такого устрою, котрий забезпечить Франції окончну безпеку.

Пам'ятаймо: Рідна Школа — це на родня фортеця, це певний захист у добі ліхоліття!

НОВИНКИ.

— Конфіскація. Посідне (21) число нашого часопису конфісковано польська сирократура за більшу частину історичної статті п. з. „Стріли за стрілами“.

— Напад на мурдон. На границю в'їхав поблизу Гомі, рівеського повіту, напали нещадно на польську статистичну комісію дивергентів, що почали пальбу до станив, після чого вернули за кордон. Підчас пальби ранено виховця Томека, якого перевезено до шпиталю.

— Полки на „Рідну Школу“. Наша редакція одержала односторонню переказку на сто золотих дуже цікавого польського листа, який поміщено в переказці: „Хвалена Редакція! Не пишу по українськи, тому, що української мови не знаю. Посилаю сто золотих на українську школу, на „Рідну Школу“ як першу сплату довгу затижного підчас війни в Америці під бл. п. Володимира Гриневича, якому справу українського народу так дуже лежала на серцю. Д-р С. Богуславський“.

— В справі шкільних свят. Польське міністерство віроісповідань і просвітні поклимає, що від 2-го лютого і 25-го марта п. р. не будуть мінли під науки та бюрократичні запити.

— Вмєв в передилку. Дня 22. п. м. арештовано в селі Сидимі, шлейського повіту, як відомого в приналежності до анархічної партії якогось Антона Войто-

віча. В момент, коли поліція увійшла до хати, Войтояч впаз неспокійно на підлогу, сів.

— Однострої для „мросових“ урядників. В урядових польських козак роздумують над унормуванням державних урядників на „мросових“, які в однострої були б більш пізніше як узагальнюють і охоту до різного роду маневрування.

— За державним армій. Розправу проти Юліана Крайського і товаришів, обвинувачених в державній зраді, призначено на місяць середу, відложено до марта п. р.

— Загрозна ошенина. В ясній дощадній зливі і браку снігу, розкопалися на наших протік мінли, що до рентни винищують озимі ділянки. Польська землістрої, яка не бачить, перевозить статистику зливи, але з допомогою не спішиться.

— За бомби на університеті. Дня 2 лютого п. р. розгладжє окупуний суд у Варшаві справу бомбового атентату в університетському будинку з дня 20. мая мин. року. Жертвою атентату була професор Ожешки, при чому ушкоджено мовили „Братньої Допомоги“.

— Випадок польського відомістра. Варшавські часописи повідомляють, що міністер Ожешки, Пауля вулицею впаз і алочин його.

— Ще одна мєстова „санації“. В Лоді збанкрутувала експансія текстильна фірма Юлія Гайнла, яка удержувала 200 робітників і багато урядників. Причому банкрутства є недостатка оборотного капіталу для відкриття продукції, та підкопана недостатка продукції.

— Арешт радянського амбасадора. З чеського Берга повідомляють, що такою ж поліція арештувала якогось Федора Мосгентала в момент, коли він перетодив кордон. При Мосгенталі знайдено велику грошеву суму і компрометуючі документи.

— Липська Ячейка перед судом. В першій половині лютого відбувся перел липським державним тоїбулєм охорони республіки великий процес проти членів комуністичної ячейки, які відповідали за державну зраду, на котрому знало до обвинувачів та недопоміж перепошування зброї й вибухових матеріалів.

— Зловлений бандит. В Гоминях Великих під Тарновом зловлено останнього бандита Станіславського. Поліція пошукувала за ним за злочини докони в околицях Криниці та за крадіж на особистий поїзд під Лисовим в серпні мин. року. Тоді то замаскований Станіславський вдерся до службового вага і шістьма вистрілками зламав двох кондукторів.

— Літаном на Іорест. Англійський летун Коберя приїхав до міста Лардівілі в Італію, щоби відііти почати виправу для розслідування гої Іорест.

— Нагорода Стріндберга. Нагороду Стріндберга за 1925 рік дістав 75-літній доцент королівського університету д-р Елест Валтерс за книжку п. з. „Філософія життя“.

— Наука стринення мильних сморнєських і перських зачиється 4. лютого в дівчій школі ім. Б. Грінченка площа с. Юра ч. 5. Висли відбувається кожного дня від 10 год. рано до 1-ої год. попелі в камінерній діловій школі ім. Б. Грінченка. Вхід гершоно бражню наліво від голозного входу до с. Юра. Наука відбувається в пошудних годинах, 2 рази тижнево і триває один місяць. — Увага промислових курсіє.

— В справі еміграції до Канади. Дня 4. січня п. р. в місті відбулася у Вінніпегі І. Загальні Збори Тов-а опіки над українськими переселенцями ім. с. Рафала у Ріннівері, котрі приїхали устан і правління та виборили старшину: голову о. проф. Е. Турул, 1. заст. голову д-р М. Мірачук, 2. заст. голову о. М. Гриноріука писар Д. Ізичиня, скарбник М. Жароцький, радник Маріє Корсакі і А. Загаріука, прозвінчик о. П. Олексі і Н. Продав. Згідно з установою кождої української греко-като. єпископ є заступником товариства — тепер владика Никита Будка. Діяльність Товариства має на меті пілопідніти добро людей в Європі, перейти до Канади, поселення на відомі місця, розміщення по приїзді, згідно з бажаннями. Т-во даватиме інформації про заробіток на фарилах, про техніку до заняття, про пошукувані оселі, про методи господарства, про життя в Канаді, як підбормувати до Канади, про паспортну діловою на від іношніх потрібні грамоти. Т-во ітервенуєміме у доміняльного правління і у провінційних урядів у користь українських переселенців, розслідувати і вносити зашладення на випадок лихого обходження з переселенцями підчас подорожі до Канади, підчас шукання роботи і осідання в землі. Товариство хоче діяти в ставім порозумінні з основуючими у Львові „Товариством опіки над українськими емігрантами“.

— Чени У. П. Т. на „Рідну Школу“. На базисах українського громадства розсилаємо з нинішнім числом „Шля“ чени У. П. Т. і прохавмо використати як наїтентивнішіше. Хто не одержав би чеків, перешле жертву переказом на адресу: „Українське Педагогічне Товариство“, Львів, Ринюв 10, п. пов. ірохавмо чекими У. П. Т. переказати гроші тільки на „Рідну Школу“ а не на яку іншу цілю.

— Відчит проф. д-ра Стелана Балєва теку: „Умови нестачі — їх причини — їх лічення“, відбується в не. до 1. лютого.

ПОПНИЛИСЯ ДРУКОМ „ЗАПИСКИ ЧИНА Св. ВАСИЛІЯ В.“

Орган присвячений студіям в області української історії і Церкви та василіянського Чину.

У Львові набувати в редакції, вул. Жовтиська 36 (Монастир оо. Василіян) і українських книгарнях, а в провінції заможливих слати до Видавничої Чина св. Василія В. в Жовтисі. — Ціна 1. вип. (160 сторін великої 8^ї) 10 зол.

того о год. 3. поповули в селі „Бесіда“, вул. Рутівського 22. Заходом Тон-а Жинюк з вищою освітою. 1293 1—2

„Союз Українських Купців“

у Львові, вул. Галицька 12. III. пригласе своїм членом, що залегли членські вказівки належить відослати на руки старборки Л. М. Лазорки, Лазі, Ринюк „Народна Торговля“. Їм товаришам, котрі не вступили ще в членство, подається до відомо, що член, як вносить місячно 2 зол. 13 зол. місячного, а для купців місячно 30 сот. місячної вказівки 12 зол. місячного. — Е. Мартинюк, голова, Д. 1278 Колюк, секретар. 3—3

Дописи.

Тернопіль. З Галицької м. Соколяк. (Повіділка польської учительки на красу).

Дня 21. січня п. р. відбулася передвечірня карнавальна трибуна в Тернополі під проводом гол. Вол. Заричного, карнавальна група тріюмфувала однією селами в Скалаті Стараго по. „Скалат (Блажій Гладий і тов.) до ч. сп. ВІ. 656/24, обидва учасники місцевою польською учителькою Стефанією Рачинською за переступство образи чести, а в 487, 488, 491, 492 і 496 з. к. Перших чотирьох обвинувачених боронила адвокат Миронюк, всіх інших, числом 27 адвокатів д-р Степан Баран. Більшість обвинувачених, між ними місцевий міст і президент місцевої ради шкільної і членів професійної ради, і місцевої ради міста. Селяне латиньки, які зрештою творять більшість населення Скалати Старого.

Тло цієї карної поїзії, якої акти на все осталися історичним документом пам'ятного катування безборонної шкільної дітвори і просто загального шовінізму, є ось-що.

Від кількох літ учительство в народній школі в Скалаті Старім Стефанія Рачинська разом зі своїм братом Станіславом Рачинським. Школу перейшла з нею на приватну мордівню, з котрої рах по раз зупиняють криві і бойки по шкільній, котівної дітвори. Про поступу в науку очевидно нема і мови. Школи учителька не вивчає, вештаючися в дні науки по Скалаті і ведучи політичну агітацію в користь нехотілок. В додатку каже собі приносити школьним дітям різні дарунки як муку то що, навіть наукою одної місцевої жбраків під погрозою побіди, і знаючи діти дари божі, не хотять підписи під страсну операцію озвірілих учительки. Діяв задоволення собі власних можливостей, особливо шкільного інспектора в Скалаті Володимира Здека, ширити вона національну нетерпимість і коли діти поздовнюють її в шкільному „Слава Ісусу Христу“, то публічно в киці бє її в лице. Місцевому греко-католику о. Григорію Паладі перемішався всіма способами в наші Релігії, придежуючи дітвору поза свої години, або розпускаючи передвечірню додому. За те, що діти не відослали до неї по українськи, викручує із рук, або так небезпека, що діти довгий тижень ходять зі садами побіди, або і неадекватними ранами. Ходить Василіянська скатукала так, що тяжкими ходами в глиноцими ранами на руках, по яких ще по двох роках остали глибокі сліди. В часі ходження в Василіянський Конопаком майже в кожній хаті, де були шкільні діти, показували о. Паладі батьку дітей сини і рани своєї дітвори. Довгий час засиди батьки тортури своїх дітей у шкільній мордині, але кінці не стало і їм тепер — тям більше, коли латиньки, що творять місцеву владу в громаді і раді шкільній, догадалися, що Рачинська в неспокійності шкільних дітей аїрвала зі стій (що в р. 1922) портрет Пласудського, побудовано його подорож і кинула в пч. Місцеві латиньки, що приписують себе до людодів, а рівночасно верховодять в громаді, рішуче забороти кінці зярствам своєї учительки. Звісно, що цих притупили і наші греко-католики.

Дня 15. лютого 1923 знесла прибічна рада громадська зі своїм начальником Влажем Гладим, місцеві рада шкільна зі своїм передвечірнем і 28 громадян, батьків дітей збриве доносження на учительку Рачинську і її брата до поліції ради шкільної в Скалаті, викладаючи подробиці факти страшною поведінкою своєї учительки (як наведено вище) з поданням свідків і доказів. Шкільний інспектор повітовий Здек переслухав деяких познач свідків, що заводи потвердили в шкільній, та замість показати озвірілу учительку, дав їй місяць доносження і вісім свідків для ви-в'язання.

Учителька Рачинська разом зі своїм братом, якому зрештою закидали тільки

недобачство в науці, вметла до суду повітового в Скалаті 24. марта 1923 до ч. сп. У 180/23 карне доносження за образи чести проти Блажій Гладий і 21 товаришів. Відбулося багато розправ, бо процес тривав півтора року. Перед судом в Скалаті (суддя д-р Рознук) переступило кілька десятків свідків, головні старших громадян, а також і чимало шкільної дітвори, які під присягою (діти отримали бєйстердний до подробиць всі заводи плаксивих громадянських прибічною радою і місцевому шкільному радою 28 громадянських в писмі з 25. лютого 1923 до пом. шк. ради в Скалаті (як наведено вище). Свідки потвердили далше під присягою, що були внаслідок, що посторонні люди, здебільшею невідомі дітвори, задержували свої фри і ставалися дістати до школи та пошкодити кінці катуваннями. Люди не вважали, як неспокійно перестрашени дітвори відкака зі школи без шпалок і хусточок на голові, коли розсатили учительку катувала невідомі жертви. Ті всі факти збриває Стефанією Рачинською злітаннями переслухання свідків, отже не діти, що випрокують суддя д-р Волук д. 15. вересня 1924 узявши всіх обвинувачених під вичи і кари, бо вони перевели ялові докази правди. На додаток уваря саму прих. обвинувачення громадою 50 зол. за провокаційне поведіння в суді.

На аспеляційній розправі в Тернополі, де прих. обвинувачення заступав рад. Шмід, обобразив обвинувачених д-р Ст. Баран у своїй кінцевій промові, викладаючи на основі доказового матеріалу повну стійкість всіх страшний зачітків, які піднесли і доказали обвинувачення проти прих. обвинувачення.

розправу відпочево для додаткового переслухання ще кількох свідків. Про остаточний вирок коротко доносимо, а тут зазначимо, що а причини недобачства Рачинської згоріла недалеко школи в Скалаті старім і то в часі науки, що діти ледви зиртуталися.

Березники. (Шкільні дітвори). Підуть еди з Березни: Народна школа з українською викладаючою мовою в Народній селі джидалася, якішні отворення. Та в хвилині, коли сотки українських кваліфікованих учительки не можуть дістати посади — до української школи призначається мазурку Бєлжоску, жинку збанкрутованого конопа, з Наравас міста. Інспектор п. Поляк півом таки на руку шкільнописьменним пугачам Нартовського і Ваври та до української школи наведе мазурку. На протест громади обили ко 3. тижня переїхувати її з української мови та забрати. Громада рішуче бойкотувати школу і завести приватну українську. Не краще є в Наравас місті — де 403 українських дітей при 70 позначок не може дістати навчання в рідній мові. Ця школа при допомозі таких педагогічних регенатів як Бєлжоска зразковою школою аналіфобізму в повіті. Мовчисті аперто куратори у Львові — а практичні вказує, що сильніші в Наравас містичай Вавро і латинький бурмістр Нартовскі, які „хресної за оми“ Поляк.

Ми шкільні тиньки — чи п. інспектор Поляк під лаб траїтантам „Слово Польського“?

Всячина.

Шуначі золота. У частині північно-американської держави Нового Мексико, знайш Гладсборо, розпалася чутка, що в річках появилася сліди золота. На цю лєстку мешканці найбільшого містечка поплили юрбою, мов лавини, шукаючи щастя. Покинуто ніхто ще з них не знайшов золотодобуних місць і хвиля юрби відпливає пизда додому рзачарована.

Кому вичи поміг? Кирило. У Паризі живе рос. юн. Юсулов, відомий учасник у війнах Радянщини. Він дав часословне оголошення, що шукає в нас лєлєної лати. До нього зголошася дуже есентійний асєлєж, який представляє як асєлєжний велик. князя Кирила, кажучи, що їде в дїловий справах до Петрограда і тому може відступити йому свою розширену хату. Його поведінка. асєлєжність вичаєних людей та справ була така чаруюча, що ім. Юсулов склав йому без вгаїння 28.000 фр. задатку. А коли приїшов на вказану адресу оглянути хату, зустрівся зі здивованим обличчям якогось Француза, власителя гарної віталі, не до винятку.

Герой Німари. У Льондоні помер 74-літ. старець Девемерот, славіний плавєць, який у 1884. переплив Німари і ще на кілька років перед смертю брав участь у перегонках плавання.

Припинення подорож. Бєлжоский король Альберт збирася відїїти в подорож по Сагарі, автомобілем. Цю подорож він відкавала уже кілька разів. Остання причина, яку хотівши француский уряд, така, що шлях наїханий бєлжоскою королю є небезпечний з огляду на лядо часті напади диких південного марокканського племена на каравани та подорожників.

Дім Едісона. Нью-Йоркські електротехніки рішили для аспеляцій Едісона вбудувати дїя цього в центрі міста 20-поверховий дім, перед яким стане його десятиметровий паматник. Це буде односторонній „музей електричності“, де Едісон і інші винахідники складатимуть свої моделі.

Новий гріб фараонів. Американські дослідники найбільш в Савьєрі впряміау з гробами фараонів з III-ї династії. Вони сїють від Каїро в віддалі одного дня подорожі і була збудована на 3500 літ перед Тутенхатеном. При розкопках найдено чудову статую короля Пєпіса I-ого, одного з перших єгипетських фараонів. Є здогад, що паїдуть там і його гріб.

ОПОВІСТКИ.

Український Театр И. Стадника (вул. Шахматова 5). Неділя 1. лютого о год. 3. поп. „КАТЕРИНА“.

о год. 7.30 вєтером виступ п-ї Борисоглібської „ВІИ“. Понеділок 2. лютого о год. 6 вєтером. Виступає для шкільної молоді „УРІЄЛЬ АКОСТА“.

Український Наддніпрянський хор Д. Мотизи.

У суботу 31. І. м. Кочов. У неділю 1. II. Козова. У понеділок 2. II. Підгайці. 1230 8—7

Філія Союзу Українок і Українська Студентська Громада в Конокові утештовують д. 15. лютого 1925, р. в сєлєх при вул. Радичівській ч. 4. „Вєлєнік Вєчєрєний“, а також. Початок о год. 9.30 вєт. Стоїть вїзтовий. Вступ за запрошеннями, які на грошішню вєсєлєсьє поштою. Зпрошення замовляти на адресу: Союзу Українок, Яремє, Kraków, Krowodenska 42. II. 1294 1—1

Прєжді по старім Львові відбудеться заходом турєст. тов-а „Плєк“ в неділю, дня 1. лютого о год. 10. перед пол. (точно) під пров. проф. І. Колякєвича. 35.00 за перед. Наук. Тов. ім. Шевченка, вул. Чарєнєського ч. 24. Члєни тов-а „Плєк“ безплатно, нечлєни 50 сот. 1—1

В Пєвєобранєнській цєрковї в дїстєлєвє Архєкатєдральний хор під провєдом п. Льва Туркєвичє „Колєдєжє“ в неділю 1. лютого ч. м. о год. 12.15 в полудні. Подїд зі збрїви в перєдї призначєний на лєвалїдї. 1292 1—2

Неонїлє Танєчєвичє, сєрєтє п. о. Дєлєлє Танєчєвичє, б. постї до асєспєрєжєнтє у пєч. Золочєва, а сєсєтє бє. п. д-ра Костє Танєчєвичє, дїєлєрє Народної Лїчєни прєсєчє о грошєвє запомогє. Адреса: Неонїлє Танєчєвичє, Львів 15. Богдєнєвєчє ч. 1. 3—3

Купцї і купєцьєна молодї! Вступайтє громадє в члєни сєвого старєшого Товєрєстє „Союзє українських купцїв“, Львів, вул. Галицька 12. III. Члєни дїстєють бєзплатно інформєцїї і порєдє про подєтки, рєкурєс протї вєсєно-вїєрєтєх подєтєк, дєрєлє вїбування товєрєв, цїн, і т. п. як також вїєлєні посади для фєлєхєвєх в торєговєльнєх пїдрєпрїємствєх. 1278 а) 2—3

Дрібні оголошення.

5 ЦІ МОРВІ ПОЛІ, одна парцєлє, прї самїй стайї Ставчєхє кодо Львовє, дєжє добє налєжєтьє під цєлєсєню, нєгєлєно на продаж. Вїдємїстє у прїхєтє. 1290 2—2

ТОРГОВЕЛЬНІ КУ. РСН ІІ. Грїшєвєрєжє, Лєвчєвєчєчє 34. Тєл. 26—78 вї дєкрїєвєтє 4 лютого р. р. новий курс купєцьєкого і банєковєго кнїгєводєстєлє для Пєлєвї і Пєлєвї. Окрїємий курс для абїтурїєнтєв пїсєлєлє на мєшїнї. 1264 3—3

ГРЕКО-КАТ. УРЯД парохї Стоїєнїє прєтєбєлє дїєтєнтє хорє, нєвєрєдєлє стєлєлєхє. 1268 3—3

ЗАЛІЗНИЧНИЙ вїзтовий, вїдєлєлє, в сєрїєдїм вїчї, на дєрєжє нїм стєновїєсє, одєрєжєтєсьє зі старєшою плєнєю або бєдїтєною вїдєвою пїд 25—35 лїт. Мєстєтє кнїчє вїзтовий. Лєстї слєтї під вїзтовєю „Мєшїнїст“, Пєпєрєчєний Вєзєр, Дрєбєчєв. 1206 3—4

5 кг. вєпрєвовї ковбєсї, або 5 кг. хрєбєтєної солонїєнї прєдє з опєкуєнїєм за 12 зол. 90 сот. вєсїтєлє поштою за мїєстєплатєю фабрїкє вїдєжєнїє Л. Нєгїрєного в Сємьєрє. Жєлєйтє цїєнїшєкє нєшїх мєсєрєських вїрєбїє. 1172 15—7

ПЛОКВАНОВАНИЙ ЗАЛІЗНИЧНИК, лїт 40, від 1918 року без посади, проживаючий в крайній нужді, шукає підвільного заняття (козого, нагазівера, служачого і т. п.). Ласкаві зголошення до Адміністрації „Шло“ під „Злокованованих“ 7—3

ВІДКРИВАЮ вїєчїрєний курс юрєю і шкєтї від 1. лютого п. р. як також на далєшє прїєлєжє на дєлєні курсї. Ієвєлєчє, Стєпїшєчє 8. Очємє Хорєпшїєчє. 1208 1—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

ДЛЯ ЖІНОЦТВА „НАШ СВІТ“

дає цьогорічні жіночі моди, які заступають журнали мод.

Члєсто 1. прїєсєчєнє шїлєковї Гєлєчїєчї „НАШ СВІТ“ прєдєстєлє з усіх українських кнїгарнїх.

Перєдплатє на 1 м. — 3 зол., на 3 м. — 8 зол.

ВАРШАВА, Длєвєчє 58. „НАШ СВІТ“. 1288 2—3

МЕБЛІ і лїєусєсовї вїдємєсьї і крєвєлї на дєлїєнєкє усїлєлєх прєчєлєсє нєйдєшєчє М. Грїєр, Рїєчїєчєчєчє 14 3—5

Заява.

Дєнтїстїчєсє Завєдєнє д-ра Шїмєнє Рєппєлєртє і Яновє Нєссє пєвїдєчєлєють П. Т. Пєлєсєтїє, що є вєсєнтєкє, якє булє зємєчє в зєвєдєнєнє, бїлєшє якє нє прєсєчє, а вїсїх пєлєсєтїєх, що є нєвєдєлєнє і зі прєдї, прєсєчєно зголєсїтєсьє, а нє допєлєгєнє будє дарєм прєпєрєлєнє. 1283 2—3

І. Загальні збори

„Товєрєстє опїєнє на українськїм ємїгрантєх“ у Львові

відбудуться в суботу 14. лютого 1925 р. о год. 5-їй полєх. в сєлїє засїдєлє Тов-а „Прєсєчїє“ Рєлєк 10, зі слїдєчєючєм порєчєком дєнїєм:

- 1) Отворєнє Збєрїє і вїбєр Прєзїдїї
- 2) Пєвєсєчєнє стєтутє.
- 3) Вїбєр Учєлєвї і рєзїсїємїє Комїтї.
- 4) Вїєсєнєлє члєнїє.

ЗА ЧЛЄНІВ ОСНОВАТЕЛІВ:

Д-р Вол. Бєлєчєвський, М. Зєлєвїєчєчєчєчє. 1296 1—1

Прїєслїєйтє прєдєдплатє!

ІХТІОМЕНТОЛЬ

знєнє під двєцїєть лїт єно зїємєнєтє НАТИРАННЯ

ПРОТИ РЕВМАТИЗМУ, НЕРВОБОЛІВ

І Т. П.

ЗНОВА ВСЮДИ ДО НАБУТТЯ

Висїлєючий сїлєд

АПТИКА ШИМОНА ЕДЕЛЬМАНА

САМБІР. 10—10